

nielegalnie na nim przebywał — Dopuszczalność uznania nielegalnego pobytu za występki — Możliwość zastąpienia grzywny natychmiastowym wydaleniem na okres co najmniej pięciu lat lub karą ograniczenia wolności („permanenza domiciliare”) — Zobowiązania państw członkowskich przed upływem terminu transpozycji dyrektywy

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Giudice di pace di Revere* (Włochy) postanowieniem z dnia 26 stycznia 2012 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 10 maja 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța — Rumunia) — Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea przeciwko Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central

(Sprawa C-134/12) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Ważność przepisów krajowych przewidujących zmniejszenie płac kilku kategorii urzędników publicznych — Brak wykonania prawa Unii — Oczywisty brak właściwości Trybunału)

(2012/C 303/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

Strona pozwana: Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Constanța — Wykładnia art. 17 ust. 1, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wykładnia art. 15 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Dopuszczalność krajowych przepisów przewidujących zmniejszenie płac kilku kategorii urzędników publicznych — Naruszenie prawa własności oraz zasad równego traktowania i niedyskryminacji

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonego przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) postanowieniem z dnia 8 lutego 2012 r.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 czerwca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg — Austria) — GREP GmbH przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-156/12) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 47 i 51 ustęp 1 — Stosowanie prawa Unii — Odwołanie od orzeczenia stwierdzającego wykonalność orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim i zarządzającego zajęciem — Skuteczna ochrona sądowa — Prawo do sądu — Pomoc prawna — Przepisy krajowe odmawiające pomocy prawnej osobom prawnym)

(2012/C 303/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Salzburg.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: GREP GmbH

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Salzburg — Wykładnia art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz pomocniczo art. 43 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Zakres stosowania karty praw podstawowych — Postępowanie w sprawie wykonania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim — Prawo do pomocy sądowej — Dopuszczalność uregulowania krajowego odmawiającego przyznania tego prawa osobom prawnym

Sentencja

Skarga wniesiona na podstawie art. 43 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w celu zaskarżenia orzeczenia stwierdzającego wykonalność zarządzenia o zajęciu zgodnie z art. 38–42 tego rozporządzenia i zarządzającego zajęciem tytułem środka zabezpieczającego stanowi stosowanie prawa Unii w rozumieniu art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zasada skutecznej ochrony sądowej wyrażona w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej może obejmować prawo do uzyskania zwolnienia z obowiązku zapłaty kosztów postępowania lub wynagrodzenia należnego adwokatowi w celu skorzystania jego pomocy w związku z takim odwołaniem.

Do sądu krajowego należy natomiast zbadanie, czy przesłanki udzielenia pomocy prawnej stanowią ograniczenie prawa dostępu do sądu, naruszające to prawo w jego istocie, czy ich cel jest zgodny z prawem i czy istnieje rozsądny stosunek proporcjonalności pomiędzy stosowanymi środkami a zamierzonym celem.

W ramach takiej oceny sąd krajowy może uwzględnić przedmiot sporu, racjonalne szanse wygrania sprawy przez wnioskodawcę, znaczenie, jakie sprawa ma dla wnioskodawcy, złożoność przepisów materialnych i proceduralnych mających zastosowanie w sprawie, jak również zdolność wnioskodawcy do skutecznego poprowadzenia swojej sprawy. W celu dokonania oceny proporcjonalności sąd krajowy może również uwzględnić wysokość zaliczki na poczet kosztów postępowania oraz okoliczność, czy stanowi ona ewentualnie niemożliwą do pokonania przeszkodę w dostępie do sądu..

W odniesieniu konkretnie do osób prawnych, sąd krajowy może uwzględnić ich sytuację. Może zatem wziąć w szczególności pod uwagę formę i zarobkowy lub niezarobkowy charakter działalności danej osoby prawnej, jak również możliwości finansowe jej wspólników lub akcjonariuszy oraz możliwość uzyskania przez nich kwot koniecznych dla wytoczenia powództwa.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 marca 2012 r. w sprawie T-65/06 FLSmidth & Co. A/S przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2012 r. przez FLSmidth & Co. A/S

(Sprawa C-238/12 P)

(2012/C 303/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: FLSmidth & Co. A/S (przedstawiciel: M. Dittmer, adwokat, J. Ratliff, Barrister, F. Louis, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Powołując się na art. 256 ust. 1 akapit drugi, art. 263 i art. 264 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 31 rozporządzenia Rady 1/2003 (¹) i art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, FLSmidth & Co. A/S wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

— uchylene wyroku z dnia 6 marca 2012 r. w sprawie T-65/06,

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, w zakresie, w jakim dotyczy ona FLS; lub tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na FLS w decyzji.

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu żądania głównego FLS podnosi dwa zarzuty, z których drugi opiera się na dwóch argumentach.

— Sąd naruszył prawo, ponieważ nie zastosował prawidłowych kryteriów prawnych w celu przypisania odpowiedzialności (nadrzędnej) spółce dominującej. Sąd nie wysnuł ponadto prawidłowych wniosków prawnych z przedstawionych mu dowodów, w zakresie, w jakim nie orzekł, że FLS zdołał obalić domniemanie odpowiedzialności spółki dominującej.

— Sąd nie zbadał, czy Komisja spełniła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia.

— o Sama Komisja dopuściła się naruszenia, nie wywiązując się z ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim nie odniosła się w wystarczający sposób do argumentów i dowodów przedstawionych przez FLS w celu obalenia domniemania odpowiedzialności spółki dominującej.

— o Ponadto Komisja nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim decyzja nie zawiera uzasadnienia, dlatego FLS powinna ponieść odpowiedzialność za okres od grudnia 1990 r do grudnia 1991 r.

W uzasadnieniu żądania ewentualnego FLS podnosi cztery zarzuty.

— Sąd naruszył prawo, w zakresie, w jakim nie zastosował zasady proporcjonalności i legalności przy kontroli odpowiedzialności, którą obciążono FLS, a zatem nie ograniczył odpowiednio rozpatrywanej odpowiedzialności.

— Sąd naruszył prawo, w zakresie, w jakim nie położył kresu nierównemu traktowaniu przyjętemu przez Komisję, przyznając Trioplast Industrier AB — a nie FLS — 30 % obniżkę zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy.

— Sąd naruszył prawo poprzez niewłaściwe zastosowanie sekcji D tiret drugie komunikatu w sprawie współpracy, w zakresie, w jakim nie przyznał FLS obniżki ze względu na brak podważenia okoliczności faktycznych. Ponadto Sąd nie zastosował zasady równego traktowania, ponieważ nie uwzględnił okoliczności, że Bonar Technical Fabrics przyznano 10 % obniżkę za co najmniej takie samo zachowanie.